

Jan Hovorka: Klarinet v tvorbě českých skladatelů období hudebního klasicismu

Recenze diplomové práce

Obsahové rozvržení diplomové práce Jana Hovorky vypovídá o velkém úkolu, který si diplomant předsevzal: podat přehled o tvorbě pro klarinet známých i již téměř zapomenutých skladatelů českého původu a nepominout přitom i hlediska současné interpretační praxe.

Úskalí tohoto záměru se vyjeví hned v úvodu předložené práce. Bývá dobrým zvykem právě zde seznámit čtenáře buď s postupy vlastního výzkumu, nebo uvést zdroje a prameny, ze kterých diplomant čerpá. Přestože autor projevuje v textu rozsáhlé a detailní vědomosti o skladbách z historických archívů hraběte Pachty a knížat Thurn-Taxisů, nikde ani zmínky o tom, jak k těmto informacím dospěl. Podrobné analýzy uváděných skladeb nejsou doloženy žádnými notovými ukázkami, což bývá v podobných případech běžnou praxí. Uváděné rozборы proto působí značně virtuálně. Přitom v seznamu použité literatury J.Hovorka uvádí jako pramen „*notové materiály jednotlivých děl*“. Je s podivem, že je nedokázal využít.

Podezření o fundovanosti diplomanta v hudebně-historických znalostech i původnosti uvedených rozsáhlých analýz zesílí v okamžiku, kdy se autor dopustí hned dvojnásobné chyby v křestním jménu skladatele Kramáře – Františka přejmenuje na Karla (str.43 a 63) a paralelní tóninu volné věty jeho koncertu Es dur uvádí jako d moll (str.43)! Také tvrzení, že „ve Stamicových skladbách komorních i orchestrálních se setkáváme s plně vyvinutou sonátovou formou a vytříbenou cyklickou instrumentální formou“ (str.18) neodpovídá skutečnosti. S tříbením klasické sonátové formy měli dost práce ještě Haydn i Mozart.

Exkurzy do hudební historie zřejmě nepatří k silným stránkám Jana Hovorky. Když na str.15 píše „to, co se odehrávalo v Mannheimu ve druhé polovině 18.stol. má pro vývoj evropské hudby rozhodující význam“, nebo dál na str.19 – „na jeho (Stamicův) formový a cyklický způsob komponování navázali...zejména Haydn a Mozart“, měl by tato tvrzení při obhajobě rozvést a podložit důkazy. Poněkud zvláštní kontrapunkt k analytické práci právě z období klasicismu.

Nejasný důvod názvu kapitoly 5.3.3. – o hledisku současné interpretace. O současných interpretačních názorech není zmínka zde, ani jinde v diplomovém úkolu.

Z hlediska jazykové čistoty zarazí chyba ve skloňování přídavných jmen tvrdých v 1.pádě množ.číslo rodu mužského životného (str.17) – „jednotlivý trubači“ a novotvar „útvárné schopnosti“ (str.18), i poněkud úsměvné „prakticky neznámý anonym“ (str.54).

V každém případě bych byl rád, aby diplomant rozvedl podrobněji svůj postřeh vyjádřený na str.13 – v raném klasicismu „se můžeme setkat s harmonickými obraty, které našemu dnešnímu cítění připadají jako neumělé, nebo chybné.“ **Mohl byste uvést, které obraty máte na mysli a co je obsahem formulace „naše dnešní cítění“?**

Po čistě formální stránce je diplomová práce Jana Hovorky zpracována zručně. Obsahem je zřejmě kompilací analýz, ke kterým dospěli jiní. Můžeme se domýšlet – když o tom autor cudně mlčí – nakolik jsou zásluhou pánů Richtera a Kratochvíla.

Diplomovou práci Jana Hovorky doporučuji k obhajobě.

V Českých Budějovicích, 11.května 2006

Mgr.Tomáš Vránek

Hodnocení: velmi dobře